

ett flertal tillfällen beslutat om dispens för försäljning av vissa antroposofiska medel med stöd av 5 § andra stycket läkemedelslagen och 6 § läkemedelsförordningen.

Värdering pågår

Läkemedelsverket har begärt in dokumentation från tillverkarna rörande de ovannämnda injektionspreparaten och värdering av denna pågår. Detta kommer att leda till att produkttexter godkända av verket kommer att kunna publiceras. I dag har Läkemedelsverket inte gjort någon värdering av de indikations- och doseringstexter som publiceras av tillverkarna. Samtliga medel avsedda för injektion är receptbelagda oavsett innehåll, sålunda också dessa preparat.

Förbud ingen lösning

Gunnar Eckerdal menar att nu rådande praxis beträffande användning av s k naturmedel för injektion är mindre lämplig och att medlen helt enkelt bör förbjudas i syfte att förbättra dialogen mellan den svårt sjuke patienten och läkaren. Det är nog inte givet att dialogen förbättras med en så enkel »lösning» på det förhållandet att en del patienter sätter sitt hopp till s k naturmedel, något som har en tung humanitär dimension, ibland uttryckt som »halmstråindikationen».

Förskrivningen är frivillig

Medlen är receptbelagda och sedvanliga regler beträffande förskrivning gäller. Praxis i Socialstyrelsens tillsyn, mot bakgrund av att användningen av medlen inte sker inom ramen för gängse tolkning av begreppet »vetenskap och beprövad erfarenhet», är att läkares förskrivning härav måste ses som »frivillig» och först sedan ansvarig läkare nogt informerat patient/anhöriga om vilka mera evidensbaserade behandlingsmöjligheter som kan erbjudas.

I det läget är det godtagbart att läkare (och annan sjukvårdspersonal) på patients/anhörigs uttryckliga begäran medverkar till förskrivning och administrering av läkemedlet. Kloka läkare och andra ansvariga torde kunna hantera de frågor som Eckerdal pekar på. Kliniska situationer där halmstråindikationen kan vara aktuell torde alltid ha förekommit och kommer att förekomma under överskådlig tid.

Lars Engqvist
socialminister

Angående debatten om klopido-grel

Vi har följt debatten kring klopido-grel med intresse och har ej för avsikt att på något sätt kommentera vare sig Caprie-studien eller Plavix. Dock ser vi oss nödgade att gå i svaromål då ESPS-2 studien av Folke Lindgärde karakteriseras som: »I all korthet är en studie kantad av skandaler ... » (Läkartidningen 19/00, sidorna 2368-71).

Den korrekta beskrivningen är att fusk avslöjades vid ett center i ESPS-2 genom den monitorering som kontinuerligt gjordes av Boehringer Ingelheims monitorer. Detta ledde till att samtliga patienter från detta center exkluderades vid den finala analysen och i rapporten.

ESPS-2 studien har också inspekterats av FDA (US Food and Drug Administration) i samband med att Asasantin lämnades in för registrering i USA. FDA fann att studien höll mycket god kvalitet, och idag är Asasantin registrerat i USA helt med resultaten från

ESPS-2 studien som underlag (Asasantin går i USA under namnet Aggrenox).

Vår tolkning

Vidare skriver Kjell Asplund i sitt första inlägg (Läkartidningen 11/00, sidorna 1294-6): »Tills vidare är det en rimlig strategi för oss förskrivare att hos patienter med hjärtinfarkt, TIA eller hjärninfarkt betrakta klopido-grel som ett tredjehandspreparat efter ASA och kombinationen ASA-dipyridamol.»

Vi tolkade naturligtvis denna mening på följande sätt: ASA efter hjärtinfarkt, och ASA-dipyridamol efter TIA och stroke. Indikationen för ASA-dipyridamol (Asasantin) är sekundärprofylax efter stroke och TIA.

Lars-Erik Lins

medicinsk chef

Pelle Svensson

chef sjukhusläkemedel, Boehringer
Ingelheim AB

Barnhälsovård är mer än BVC

»Barnhälsovårdens betydelse för barns hälsa – en analys av möjligheter och begränsningar i ett framtidsperspektiv» är rubriken för ett av Medicinska forskningsrådets state of the art-dokument.

Titeln leder tanken fel. Det som analyseras i detta dokument är endast barnvårdscentralernas värde och metoder. Barns hälsa värdas även av andra än barnvårdscentralen. Detta tas inte upp i dokumentet.

Tre förhållningssätt

I den sammanfattande kommentaren nämns tre principiella förhållningssätt: »barnfamiljerna själva blir mer aktivt medverkande i det preventiva arbetet och detta får en klarare syftning mot att stärka föräldrars självkänsla och kompetens. Som led i detta förutsätts föräldrarna tillsammans med personalen fatta beslut om intensiteten i hälsoövervakningen och andra moment i arbetet».

Av detta framgår att det är BVCs preventiva arbete som skall förstärkas, och inget sägs om hur föräldrarna kan samverka med och stödjas av annat offentligt eller frivilligt förebyggande arbete. Föräldrarnas självkänsla kan och bör

säkert förstärkas även av andra än BVC och med metoder som BVC ej behärskar. Skapa därför »barnplaner» som tydliggör samverkan mellan föräldrar, kommun, landsting och frivillig verksamhet.

Motstridande

Det andra förhållningssättet är att starkt markera ansvar för behov av insatser under de två första levnadsåren, och det tredje är att icke evidensbaserade inslag i verksamheten skall betraktas som provisoriska. Dessa två förhållningssätt strider mot varandra – det är bevisat att det finns ett behov av stöd under de två första levnadsåren, men det är inte evidensbaserat att en stark prioritering av BVCs insatser till dessa år ger ett optimalt slutresultat.

Om BVC skall utvecklas på ett bra sätt måste deras verksamhet sättas in i ett större sammanhang och inte bara debatteras ur medicinsk synvinkel. Låt oss hoppas på en bred debatt om hur en bra barnhälsovård skall utformas och vilken del i denna som BVC skall ha!

Lars Olov Brorson

f d barnhälsovårdsöverläkare i Örebro län